

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

13. september 2018*

»Præjudiciel forelæggelse – tilnærmelse af lovgivningerne – direktiv 2004/39/EF – artikel 54, stk. 1 og 3 – rækkevidden af den tavshedspligt, der påhviler de nationale finanstillsynsmyndigheder – afgørelse, hvorved det konstateres, at det gode faglige omdømme mangler – tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen – Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder – artikel 47 og 48 – ret til forsvar – aktindsigt«

I sag C-358/16,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Cour administrative (Luxembourg) (appeldomstol i forvaltningsretlige sager i Luxembourg) ved afgørelse af 21. juni 2016, indgået til Domstolen den 24. juni 2016, i sagen

UBS Europe SE, tidligere UBS (Luxembourg) SA,

Alain Hondequin m.fl.

procesdeltagere:

DV,

EU,

Commission de surveillance du secteur financier (CSSF),

Ordre des avocats du barreau de Luxembourg,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.L. da Cruz Vilaça (refererende dommer), Domstolens vicepræsident, A. Tizzano, og dommerne E. Levits, M. Berger og F. Biltgen,

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: fuldmægtig V. Giacobbo-Peyronnel,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 1. juni 2017,

* Processprog: fransk.

efter at der er afgivet indlæg af:

- UBS Europe SE ved avocats M. Elvinger og L. Arpetti,
- Alain Hondequin m.fl. ved avocats V. Hoffeld og P. Urbany samt ved advocate E. Fronczak,
- DV og EU ved avocat J.-P. Noesen,
- Commission de surveillance du secteur financier (CSSF) ved avocats A. Rodesch og P. Sondhi,
- den tyske regering ved T. Henze, J. Möller og D. Klebs, som befuldmægtigede,
- den estiske regering ved N. Grünberg, som befuldmægtiget,
- den græske regering ved K. Georgiadis og Z. Chatzipavlou, som befuldmægtigede,
- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato P. Gentili,
- den polske regering ved B. Majczyna, som befuldmægtiget,
- Europa-Kommissionen ved V. Di Bucci, J. Rius og I.V. Rogalski, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. juli 2017,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 54, stk. 1 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF, og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF (EUT 2004, L 145, s. 1), sammenholdt med artikel 41, 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
- 2 Denne anmodning er blevet indgivet inden for rammerne af sager om tredjemandsindsigelser indledt af UBS Europe SE, tidligere UBS (Luxembourg) SA (herefter »UBS«), og af Alain Hondequin m.fl. til prøvelse af dom af 16. december 2014 fra Cour administrative (Luxembourg) (appeldomstol i forvaltningsretlige sager i Luxembourg), hvori der blev truffet afgørelse om den appel, der var blevet iværksat af DV og EU til prøvelse af dom af 5. juni 2014 fra tribunal administratif (Luxembourg) (forvaltningsdomstolen i Luxembourg) vedrørende afslaget fra Commission de surveillance du secteur financier (Luxembourgs finanstilsyn, herefter »CSSF«) på at fremsende visse dokumenter inden for rammerne af tvister mellem DV og CSSF efter en afgørelse om inddragelse af DV's gode faglige omdømme.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Følgende fremgår af 2. og 63. betragtning til direktiv 2004/39:

»(2) [...] [Det er] nødvendigt at fastsætte bestemmelser, der sikrer den grad af harmonisering, der er nødvendig for at give investorer en udstrakt beskyttelse og gøre det muligt for investeringsselskaber at levere tjenesteydelser i hele Fællesskabet, der er et indre marked, på grundlag af hjemlandstilsyn. [...]

[...]

(63) [...] Som følge af den øgede grænseoverskridende aktivitet bør de kompetente myndigheder udveksle de for deres hverv nødvendige oplysninger for at sikre en effektiv håndhævelse af dette direktiv, også i situationer, hvor tilsidesættelse eller mistanke om tilsidesættelse af direktivet eventuelt berører myndighederne i to eller flere medlemsstater. En streng tjenstlig tavshedspligt er nødvendig for at sikre, at udvekslingen af oplysninger fungerer gnidningsløst, og at særlige rettigheder respekteres.«

4 Under afsnit II i direktiv 2004/39 vedrørende »meddelelse af tilladelse til samt vilkår for drift af investeringsselskaber« fastsætter dette direktivs artikel 8 med overskriften »Inddragelse af tilladelser« i litra c), at den kompetente myndighed kan inddrage et investeringsselskabs tilladelse, hvis investeringsselskabet ikke længere opfylder de betingelser, hvorpå tilladelsen blev meddelt.

5 Under samme afsnit II bestemmer dette direktivs artikel 9 med overskriften »Personer, der faktisk leder investeringsselskabets forretninger« følgende:

»1. Medlemsstaterne stiller krav om, at de personer, der rent faktisk leder investeringsselskabets forretninger, har et tilstrækkeligt godt omdømme og tilstrækkelige erfaringer til at sikre en sund og forsigtig ledelse af investeringsselskabet.

[...]

3. Den kompetente myndighed afslår at meddele tilladelse, hvis den ikke er overbevist om, at de personer, der faktisk leder investeringsselskabets forretninger, har et tilstrækkeligt godt omdømme og tilstrækkelige erfaringer, eller hvis der er objektive og påviselige grunde til at tro, at de foreslåede ledelsesændringer er til fare for en sund og forsigtig forvaltning af investeringsselskabet.

[...]«

6 Det nævnte direktivs artikel 17 med overskriften »Almindelige forpligtelser til at føre løbende tilsyn« bestemmer følgende i stk. 1:

»Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder fører tilsyn med investeringsselskabers virksomhed for at kunne vurdere, om disse opfylder de i dette direktiv omhandlede driftsbetingelser. Medlemsstaterne sikrer, at der er truffet de nødvendige foranstaltninger til, at de kompetente myndigheder kan få de oplysninger, der er påkrævet for at vurdere, om investeringsselskabet overholder disse forpligtelser.«

7 Artikel 50 i direktiv 2004/39 med overskriften »Beføjelser, der skal tillægges kompetente myndigheder« fastsætter:

»1. De kompetente myndigheder tillægges alle de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan udøve deres funktioner.

[...]

2. De i stk. 1 omhandlede beføjelser udøves i henhold til national ret og omfatter mindst retten til:

a) at få adgang til ethvert dokument i enhver form og at modtage en kopi deraf

b) at indhente oplysninger fra enhver person og om nødvendigt indkalde og afhøre en person for at skaffe sig oplysninger

[...]

l) [at] henvise sager til strafferetlig forfølgelse

[...]«

8 Dette direktivs artikel 51 med overskriften »Administrative sanktioner« bestemmer følgende i stk. 1:

»Uden at dette berører reglerne for inddragelse af tilladelse eller medlemsstaternes ret til at iværksætte strafferetlige sanktioner, sikrer medlemsstaterne i henhold til national lovgivning, at der kan træffes fyldestgørende administrative foranstaltninger over for de ansvarlige personer, eller at de kan pålægges administrative sanktioner, såfremt de bestemmelser, der vedtages i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, ikke overholdes. Medlemsstaterne sikrer, at disse foranstaltninger er effektive, står i rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning.«

9 Det nævnte direktivs artikel 52 med overskriften »Klageret« bestemmer i stk. 1:

»Medlemsstaterne sikrer, at enhver afgørelse, der træffes i henhold til love eller administrative bestemmelser, der er vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, er begrundet og kan prøves ved domstolene. [...]«

10 Artikel 54 i direktiv 2004/39 med overskriften »Tavshedspligt« har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, alle, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, og organer, til hvilke der er uddelegeret hverv i henhold til artikel 48, stk. 2, såvel som revisorer og eksperter, der har handlet på de kompetente myndigheders vegne, undergives tavshedspligt. Ingen af de fortrolige oplysninger [modtaget] i forbindelse med deres hverv, må videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, således at enkelte investeringsselskaber, markedsoperatører, regulerede markeder eller enhver anden person ikke kan identificeres, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen eller de øvrige bestemmelser i dette direktiv.

2. Hvis et investeringsselskab, en markedsoperatør eller et reguleret marked er erklæret konkurs eller trådt i likvidation som følge af en domstolsafgørelse, kan fortrolige oplysninger, der ikke vedrører tredjemand, videregives under en civil retssag, hvis det er nødvendigt for at gennemføre sagen.

3. De kompetente myndigheder, organer samt fysiske og juridiske personer bortset fra kompetente myndigheder, der modtager fortrolige oplysninger i henhold til dette direktiv, kan, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen, kun anvende oplysningerne i forbindelse med

udførelsen af deres opgaver og udøvelsen af deres funktioner for de kompetente myndigheders vedkommende inden for dette direktivs anvendelsesområde eller for andre myndigheders, organers eller fysiske eller juridiske personers vedkommende til det formål, hvortil disse oplysninger blev givet til dem, og/eller i forbindelse med administrative eller retlige procedurer, der specielt er knyttet til udøvelsen af disse funktioner. Den myndighed, der modtager oplysningerne, kan dog anvende dem til andre formål, hvis den kompetente myndighed eller anden myndighed, organ eller person, der har meddelt oplysningerne, giver sit samtykke hertil.

4. Enhver fortrolig oplysning, der modtages, udveksles eller fremsendes i overensstemmelse med dette direktiv, er underlagt den i denne artikel omhandlede tavshedspligt. Denne artikel er dog ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder udveksler eller fremsender fortrolige oplysninger i overensstemmelse med dette direktiv og andre direktiver, der finder anvendelse på investeringsselskaber, kreditinstitutter, pensionskasser, [institutter for kollektiv investering i værdipapirer (UCITS)], forsikrings- og genforsikringsformidlere, forsikringsselskaber, regulerede markeder eller markedsoperatører eller på anden måde med samtykke fra den kompetente myndighed eller andre myndigheder eller organer eller fysiske eller juridiske personer, som har meddelt oplysningen.

5. Denne artikel er ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national lovgivning udveksler eller videregiver fortrolige oplysninger, som ikke er modtaget fra en kompetent myndighed i en anden medlemsstat.«

- 11 Dette direktivs artikel 56 med overskriften »Pligt til at samarbejde« bestemmer i stk. 1:

»De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder med hinanden på grundlag af deres beføjelser, enten i henhold til dette direktiv eller til national lovgivning, når det er nødvendigt for, at de kan udøve deres funktioner.

De kompetente myndigheder bistår de øvrige medlemsstaters kompetente myndigheder. De skal især udveksle oplysninger og samarbejde om undersøgelser eller tilsyn.

[...]«

Luxembourgsk ret

- 12 Artikel 19 i loi du 5 avril 1993 relative au secteur financier (lov af 5.4.1993 om finanssektoren) (Memorial A 1993, s. 462) med overskriften »Godt fagligt omdømme og faglig erfaring« bestemmer i stk. 1:

»For at opnå tilladelse skal fysiske personer og, såfremt der er tale om juridiske personer, medlemmerne af administrations-, forvaltnings- og tilsynsorganer samt de aktionærer eller selskabsdeltagere, der er omhandlet i foregående artikel, godtgøre deres gode faglige omdømme. Det gode omdømme bedømmes på grundlag af straffeattester og alle oplysninger, der kan godtgøre, at de pågældende personer er velansete og udviser alle garantier for en upåklagelig aktivitet.«

- 13 Artikel 32 i loi du 13 juillet 2007 relative aux marchés d'instruments financiers et portant transposition notamment de la directive 2004/39 (lov af 13.7.2007 om markeder for finansielle instrumenter og vedrørende gennemførelse af bl.a. direktiv 2004/39) (Memorial A 2007, s. 2076) med overskriften »CSSF's tavshedspligt« bestemmer:

»(1) Alle, der arbejder eller har arbejdet for [CSSF], såvel som godkendte revisorer og eksperter, der har handlet på vegne af [CSSF], undergives den tjenstlige tavshedspligt, der er omhandlet i artikel 16 i den ændrede lov af 23. december 1998 om oprettelse af et finanstillsyn. Denne tavshedspligt indebærer,

at de fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hvern, ikke må videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller samlet form, således at ingen markedsoperatør, intet reguleret marked, ingen multilateral handelsfacilitet (MHF) eller nogen anden berørt person eller noget andet berørt system kan identificeres, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen eller andre bestemmelser i nærværende afsnit.

[...]

(3) Medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen, kan [CSSF] kun anvende de fortrolige oplysninger, der er modtaget i medfør af nærværende afsnit, til udøvelsen af de funktioner, der påhviler CSSF i henhold til nærværende afsnit eller i forbindelse med administrative eller retslige procedurer, der specielt er knyttet til udøvelsen af disse funktioner.

[...]«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 14 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at CSSF ved afgørelse af 4. januar 2010 pålagde DV snarest muligt at træde tilbage fra alle sine hvern med den begrundelse, at der ikke længere kunne have tillid til ham, og at han derfor ikke længere var egnet til i en enhed under CSSF's tilsyn at udøve et hvern som medlem af ledelsen eller ethvert andet hvern, hvis udførelse var underlagt opnåelsen af en tilladelse. CSSF begrundede bl.a. sin afgørelse med den rolle, som DV havde spillet i forbindelse med oprettelsen og driften af selskabet Luxalpha Sicav (herefter »Luxalpha«).
- 15 Ved stævninger indleveret den 26. februar og den 31. marts 2010 til tribunal administratif (Luxembourg) (forvaltningsdomstolen i Luxembourg) anlagde DV søgsmål med påstand om omgørelse, subsidiært ophævelse af den ovennævnte afgørelse fra CSSF.
- 16 Den 11. november 2010 anmodede DV CSSF om inden for rammerne af disse aktuelt verserende sager at fremsende ham en skrivelse af 27. januar 2009, som UBS havde sendt til CSSF efter en begæring om oplysninger fra sidstnævnte af 31. december 2008 i forbindelse med »Madoff-sagen«. Ved afgørelse af 13. december 2010 afslog CSSF denne anmodning. Den 10. januar 2011 anlagde DV et søgsmål med påstand om omgørelse, subsidiært ophævelse af denne afgørelse fra CSSF. Den 15. december 2011 pålagde tribunal administratif (forvaltningsdomstolen) CSSF at fremsende ham den nævnte skrivelse. Ved dom af 18. juli 2012 tog tribunal administratif (forvaltningsdomstolen) DV's søgsmål delvist til følge og ophævede følgelig CSSF's afgørelse af 13. december 2010, hvormed fremsendelsen af den nævnte skrivelse af 27. januar 2009 blev afslået, bortset fra visse oplysninger.
- 17 Den 26. februar 2013 anmodede DV, stadig i forbindelse med hovedsagerne, CSSF om at fremsende flere dokumenter, herunder »CSSF's skrivelse af 31. december 2008 til [UBS] og det vedlagte spørgeskema« og »al efterforskning og/eller undersøgelser udført af CSSF inden for rammerne af Luxalpha-delen af Madoff-sagen og dokumenter modtaget af CSSF i denne forbindelse«. Ifølge DV belyste disse dokumenter UBS' rolle ved oprettelsen og tilvejebringelsen af Luxalpha, hvorfor de var helt nødvendige for at forstå rollerne for de forskellige personer, der var involveret i forbindelse med oprettelsen af dette selskab.
- 18 Ved afgørelse af 9. april 2013 afslog CSSF at fremsende de dokumenter, der var anmodet om, bl.a. med den begrundelse, at disse ikke fremgik af de administrative sagsakter vedrørende DV, at de var omfattet af CSSF's tavshedspligt, at CSSF på intet tidspunkt i den administrative sag vedrørende DV havde påberåbt sig de akter, der blev anmodet om, og at DV's anmodning ikke var tilstrækkeligt præcis.

- 19 Den 5. juni 2013 anlagde DV et søgsmål med principal påstand om ophævelse, subsidiært omgørelse af den ovennævnte afgørelse fra CSSF. Ved stævning indleveret den 7. juni 2013 til tribunal administratif (forvaltningsdomstolen) erklærede EU, at han ville intervenere i sagen med den begrundelse, at han, ligesom DV, havde været genstand for en administrativ procedure, der bl.a. sanktionerede ham for hans rolle ved Luxalphas oprettelse og funktion. EU forklarede ligeledes, at han havde anlagt et søgsmål til prøvelse af CSSF's afgørelse, hvori det blev fastslået, at han havde mistet sit gode faglige omdømme, og at han inden for rammerne af denne sag havde brug for forskellige dokumenter, som CSSF nægtede at fremsende ham.
- 20 Ved dom af 5. juni 2014 pålagde tribunal administratif (forvaltningsdomstolen) efter at have givet tilladelse til, at EU intervenerede i sagen, CSSF at tilsende DV den skrivelse, der var blevet sendt til UBS den 31. december 2008 inden for rammerne af »Madoff-sagen«, og frifandt i øvrigt CSSF i det søgsmål om ophævelse, som DV havde anlagt.
- 21 Ved stævning indleveret den 26. juni 2014 iværksatte DV og EU appel af den nævnte dom fra tribunal administratif (forvaltningsdomstolen) ved Cour administrative (Luxembourg) (appeldomstol i forvaltningsretlige sager i Luxembourg).
- 22 Ved dom af 16. december 2014 tog Cour administrative (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) appellen delvist til følge og tilpligtede CSSF til inden for hovedsagernes rammer at indgive al den efterforskning eller alle de undersøgelser, som CSSF havde udført inden for rammerne af »Madoff-sagen«, nærmere bestemt for så vidt angik det aspekt, der vedrørte Luxalpha, og de dokumenter, som CSSF havde modtaget i den anledning.
- 23 I denne dom anførte Cour administrative (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) navnlig, at tavshedspligt i princippet ikke kan gøres gældende i en sag, der vedrører en administrativ sanktion – navnlig når den, henset til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), som den i hovedsagen omhandlede, ligner en straffesag – over for en person, som forsvarer sig mod en anklage, eller som har anlagt søgsmål til prøvelse af en sanktion, som denne er blevet pålagt. Hvis administrationen har støttet sig på et dokument, som også vedrører en tredjepart, kan den således kun inden for meget snævre grænser gøre sin tavshedspligt gældende over for den retsundergivne, idet den ellers vil tilsidesætte dennes ret til forsvar. Cour administrative (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) fremhævede endvidere, at det tilkommer administrationen, som i princippet skal indgive hele den administrative sag indeholdende alle dokumenterne vedrørende den anfægtede retsakt til sagen for den, at anføre begrundelserne for, at et dokument, som forsvaret har anmodet om, ikke er relevant. I det foreliggende tilfælde havde CSSF imidlertid begrænset sig til at påberåbe sig sin tavshedspligt uden at redegøre udførligt for de tvingende grunde, der forbød CSSF at stille samtlige de dokumenter, som på forhånd syntes at være nyttige for forsvaret mod den sanktion, der var truffet over for DV, til rådighed for denne.
- 24 Ved stævninger indleveret den 23. oktober 2015 og den 3. marts 2016 til Cour administrative (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) har henholdsvis UBS og Alain Hondequin m.fl., i deres egenskab af tidligere medlemmer af Luxalphas bestyrelse, rejst tredjemandsindsigelse mod den nævnte dom. UBS har i det væsentlige kritiseret Cour administrative for ikke at have taget hensyn til artikel 54 i direktiv 2004/39.
- 25 I denne sammenhæng finder den forelæggende ret, at den står over for to former for spørgsmål, der vedrører fortolkningen af artikel 54 i direktiv 2004/39. Henset til chartrets artikel 41 er den for det første i tvivl om, hvad undtagelsen »tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen«, som fremgår af stk. 1 og 3 i denne artikel 54, omfatter. For det andet er den i tvivl om, hvordan de krav og garantier, der følger af såvel chartrets artikel 47 og 48 som EMRK's artikel 6 og 13, skal forliges med forpligtelsen til at opretholde den tavshedspligt, der er fastlagt i den nævnte artikel 54.

- 26 På denne baggrund har Cour administrative (appeldomstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Dækker den undtagelse, der gælder for »tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen«, som findes såvel sidst i artikel 54, stk. 1, i [...] direktiv [2004/39] som først i dette direktivs artikel 54, stk. 3, navnlig på baggrund af [chartrets] artikel 41 [...], som fastslår princippet om god forvaltning, en situation, som i henhold til national lovgivning er omfattet af en administrativ sanktion, men som med henblik på [...] [EMRK] anses for at henhøre under straffelovgivningen, såsom den i hovedsagen omhandlede sanktion, som er pålagt af den nationale regulerende myndighed – den nationale tilsynsmyndighed – og som består i at pålægge et medlem af det nationale advokatsamfund at ophøre med at udøve et hverv som medlem af ledelsen eller noget andet hverv, som er underlagt et krav om [tilladelse], i en enhed, som er underlagt den pågældende myndigheds tilsyn, og pålægge den pågældende at træde tilbage fra alle sådanne hverv snarest muligt?
 - 2) For så vidt som den førnævnte administrative sanktion, der betragtes som sådan i national ret, henhører under en administrativ procedure, i hvilket omfang er den forpligtelse til at [opretholde den tavshedspligt], som en national tilsynsmyndighed kan påberåbe sig i henhold til artikel 54 i direktiv [2004/39], da betinget af kravene vedrørende retfærdig rettergang, herunder adgang til effektive retsmidler, således som de følger af chartrets artikel 47, set i forhold til de parallelle krav, som følger af EMRK's artikel 6 og 13 om retfærdig rettergang og adgang til effektive retsmidler, samt de garantier, som er fastslået i chartrets artikel 48, navnlig med henblik på aktindsigt for den person, som er blevet pålagt den administrative sanktion, i alle sagens akter hos den myndighed, der har pålagt den administrative sanktion, og som samtidig er den nationale tilsynsmyndighed, med henblik på at forsvare de interesser og borgerlige rettigheder, som tilkommer den person, som er blevet pålagt sanktionen?«

Om de præjudicielle spørgsmål

- 27 Med spørgsmålene, der skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 54, stk. 1 og 3, i direktiv 2004/39, sammenholdt med chartrets artikel 41, skal fortolkes således, at den undtagelse fra tavshedspligten, der er fastsat i denne bestemmelse, og som vedrører »tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen«, finder anvendelse i en situation, hvori de myndigheder, som medlemsstaterne har udpeget til at opfylde de funktioner, der er fastsat i dette direktiv (herefter »de kompetente myndigheder«), vedtager en foranstaltning eller en sanktion, der henhører under den nationale administrative lovgivning. Såfremt dette ikke er tilfældet, ønsker den oplyst, i hvilket omfang denne forpligtelse til tavshedspligt i alle tilfælde er begrænset af kravene om ret til effektive retsmidler og en retfærdig rettergang og af respekten for retten til forsvar, der er fastslået i chartrets artikel 47 og 48, sammenholdt med EMRK's artikel 6 og 13.
- 28 Hvad for det første angår de situationer, der omfattet af ordene »tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen« som omhandlet i artikel 54, stk. 1 og 3, i direktiv 2004/39, sammenholdt med chartrets artikel 41, skal det bemærkes, at det følger klart af ordlyden af denne sidstnævnte bestemmelse, at den ikke er rettet mod medlemsstaterne, men udelukkende mod Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer (dom af 17.12.2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, præmis 83, og af 9.3.2017, Doux, C-141/15, EU:C:2017:188, præmis 60). Det følger heraf, at chartrets artikel 41 ikke er relevant i tvisten i hovedsagen.
- 29 Det skal endvidere bemærkes, at hverken artikel 54 i direktiv 2004/39 eller nogen anden bestemmelse i dette direktiv indeholder en definition af ordene »tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen«, som fremgår af denne artikels stk. 1 og 3.

- 30 Der skal således i overensstemmelse med fast retspraksis tages hensyn til den sammenhæng, hvori artikel 54 i direktiv 2004/39 indgår, og til de mål, der forfølges med dette direktiv (jf. i denne retning dom af 22.4.2015, Drukarnia Multipress, C-357/13, EU:C:2015:253 præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).
- 31 Det bemærkes, at det fremgår af anden betragtning til det nævnte direktiv, at dette har til formål at sikre den grad af harmonisering, der er nødvendig for at give investorer en udstrakt beskyttelse og gøre det muligt for investeringselskaber at levere tjenesteydelser i hele Unionen på grundlag af hjemlandstilsyn (dom af 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, præmis 26).
- 32 Det fremgår endvidere af 63. betragtning, andet punktum, til direktiv 2004/39, at som følge af den øgede grænseoverskridende aktivitet bør de kompetente myndigheder i medlemsstaterne udveksle de for deres hverv nødvendige oplysninger for at sikre en effektiv håndhævelse af dette direktiv (dom af 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, præmis 27).
- 33 Ifølge artikel 17, stk. 1, i direktiv 2004/39 skal medlemsstaterne således sikre, at de kompetente myndigheder fører permanent tilsyn med investeringselskabers virksomhed for at sikre, at de opfylder deres forpligtelser (dom af 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, præmis 28).
- 34 Samme direktivs artikel 50, stk. 1 og 2, bestemmer, at de kompetente myndigheder skal tillægges alle de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan udøve deres funktioner, herunder at få adgang til ethvert dokument og at indhente oplysninger fra enhver person (dom af 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, præmis 29).
- 35 Artikel 56, stk. 1, i direktiv 2004/39 bestemmer i øvrigt, at de kompetente myndigheder bistår de øvrige medlemsstaters kompetente myndigheder, navnlig ved at udveksle oplysninger og samarbejde om undersøgelser eller tilsyn (dom af 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, præmis 30).
- 36 For at en ordning om tilsyn med investeringselskabers virksomhed, som er baseret på tilsyn udført i en medlemsstat og på udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder i flere medlemsstater, således som det i hovedtræk er beskrevet i de ovenstående præmisser, kan fungere effektivt, er det således nødvendigt, at såvel de selskaber, som der føres tilsyn med, som de kompetente myndigheder kan være sikre på, at udleverede fortrolige oplysninger i princippet bevarer deres fortrolige karakter (dom af 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, præmis 31).
- 37 Som det bl.a. fremgår af sidste punktum i 63. betragtning til direktiv 2004/39, vil manglen på en sådan tillid kunne skade den gnidningsløse udveksling af de fortrolige oplysninger, der er nødvendige med henblik på at udøve tilsynsvirksomheden (dom af 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, præmis 32).
- 38 Det er således ikke kun med henblik på at beskytte de direkte berørte selskabers særlige interesser, men også den generelle interesse, der er knyttet til den normale funktionsmåde af Unionens markeder for finansielle instrumenter, at artikel 54, stk. 1, i direktiv 2004/39 fastsætter en generel regel om pligt til opretholdelse af tavshedspligt (dom af 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, præmis 33).
- 39 I denne henseende har Domstolen fremhævet, at artikel 54 i direktiv 2004/39 opstiller et generelt forbud mod videregivelse af fortrolige oplysninger, som de kompetente myndigheder er i besiddelse af, og opregner udtømmende de særlige tilfælde, hvor dette generelle forbud undtagelsesvis ikke er til hinder for disse oplysningers udveksling eller anvendelse (dom af 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, præmis 38).
- 40 I det foreliggende tilfælde bemærkes, at artikel 54, stk. 1 og 3, i direktiv 2004/39 fastsætter, at den tavshedspligt, der påhviler de kompetente myndigheder, finder anvendelse »medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen«.

- 41 Hvad angår en undtagelse fra det generelle princip om forbud mod videregivelse af fortrolige oplysninger, som de kompetente myndigheder er i besiddelse af, skal ordene »tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen«, der er anvendt i artikel 54, stk. 1 og 3, i direktiv 2004/39, fortolkes strengt (jf. i denne retning dom af 22.4.2010, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige, C-346/08, EU:C:2010:213, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 42 Det skal i denne henseende bemærkes, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 50, stk. 2, litra l), i direktiv 2004/39 skal have ret til at henvise sager til strafferetlig forfølgelse.
- 43 Desuden bestemmes det i dette direktivs artikel 51, stk. 1, at uden, at dette berører reglerne for inddragelse af tilladelse eller medlemsstaternes ret til at iværksætte strafferetlige sanktioner, sikrer medlemsstaterne i henhold til national lovgivning, at der kan træffes henholdsvis anvendes fyldestgørende administrative foranstaltninger eller sanktioner med hensyn til de personer, der er ansvarlige for en tilsidesættelse af de bestemmelser, der vedtages i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv.
- 44 Inden for denne ramme bemærkes, således som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 47 og 48 i forslaget til afgørelse, at artikel 54, stk. 1 og 3, i direktiv 2004/39, når den fastsætter, at tavshedspligten undtagelsesvis kan fraviges i »tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen«, omfatter udveksling eller brug af fortrolige oplysninger med henblik på retsforfølgning og sanktioner udført eller pålagt i overensstemmelse med den nationale straffelovgivning.
- 45 Denne fortolkning bestyrkes i øvrigt af artikel 76, stk. 1 og 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT 2014, L 173, s. 349), hvorved direktiv 2004/39 blev omarbejdet, og som nu præciser, at tavshedspligten finder anvendelse »medmindre der er tale om krav i national straffe[lovgivning]«.
- 46 Det skal endvidere, uafhængigt af, hvordan de kvalificeres i national ret – hvilket den forelæggende ret henviser til – bemærkes, at de foranstaltninger, som de kompetente nationale myndigheder skal træffe efter konstateringen om, at en person ikke længere opfylder kravene for at have et godt omdømme, der er fastsat i artikel 9 i direktiv 2004/39, er en del af »reglerne for inddragelse af tilladelse«, der er omhandlet i dette direktivs artikel 51, stk. 1, uden at de dog hverken udgør sanktioner som omhandlet i denne bestemmelse eller finder anvendelse på sager, der er omfattet af straffelovgivningen som omhandlet i det nævnte direktivs artikel 54, stk. 1 og 3.
- 47 Som følge heraf skal det lægges til grund, at den undtagelse fra det generelle princip om forbud mod udbredelse af fortrolige oplysninger, som de kompetente myndigheder er i besiddelse af, og som vedrører de »tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen«, ikke finder anvendelse i en situation som den i hovedsagen omhandlede.
- 48 Det skal ikke desto mindre for det andet undersøges, i hvilket omfang den tavshedspligt, der er fastsat i artikel 54, stk. 1, i direktiv 2004/39, i alle tilfælde er begrænset af kravene på ret til effektive retsmidler og en retfærdig rettergang og af respekten for retten til forsvar, der er fastslået i chartrets artikel 47 og 48, sammenholdt med EMRK's artikel 6 og 13.
- 49 Indledningsvis bemærkes, for så vidt som den forelæggende ret også henviser til EMRK's artikel 6 og 13, at selv om de grundlæggende rettigheder, som er anerkendt i EMRK, udgør generelle principper i EU-retten, således som det bekræftes af artikel 6, stk. 3, TEU, og selv om chartrets artikel 52, stk. 3, bestemmer, at de af chartrets rettigheder, som svarer til dem, der er sikret ved EMRK, har samme betydning og omfang som i nævnte konvention, udgør EMRK ikke et retligt instrument, der er formelt integreret i Unionens retsorden, idet Unionen ikke har tiltrådt den (dom af 20.3.2018, Garlsson Real Estate m.fl., C-537/16, EU:C:2018:193, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

- 50 Det fremgår af forklaringerne til chartret, til hvilke der i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, TEU og chartrets artikel 52, stk. 7, skal tages hensyn ved fortolkningen heraf (dom af 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, præmis 47), at chartrets artikel 47 og 48 i EU-retten sikrer den beskyttelse, der er tillagt ved EMRK's artikel 6 og 13. Der skal derfor alene henvises til de nævnte artikler i chartret.
- 51 Det skal i øvrigt bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at de grundlæggende rettigheder, der er sikret ved Unionens retsorden, kan anvendes i alle situationer, der reguleres af EU-retten, og at den omstændighed, at EU-retten finder anvendelse, indebærer, at de grundlæggende rettigheder, som er sikret ved chartret, finder anvendelse (dom af 16.5.2017, Berlioz Investment Fund, C-682/15, EU:C:2017:373, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).
- 52 I tvisten i hovedsagen fremgår det af de oplysninger, der er blevet fremlagt for Domstolen, at de omhandlede afgørelser fra CSSF er støttet på nationale bestemmelser, der skal gennemføre EU-retten som omhandlet i chartrets artikel 51, stk. 1. Det følger heraf, at chartrets bestemmelser finder anvendelse i en sådan sag.
- 53 Det skal endvidere bemærkes, at ifølge et almindeligt fortolkningsprincip skal en EU-retsakt i videst muligt omfang fortolkes således, at dens gyldighed ikke drages i tvivl, og i overensstemmelse med hele den primære ret og navnlig med bestemmelserne i chartret (dom af 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, præmis 48).
- 54 I denne henseende bemærkes for det første for så vidt angår retten til effektive retsmidler, at chartrets artikel 47, stk. 1, bestemmer, at enhver, hvis rettigheder og friheder som sikret af EU-retten er blevet krænket, skal have adgang til effektive retsmidler for en domstol under overholdelse af de betingelser, der er fastsat i denne artikel.
- 55 Med henblik på overholdelse inden for Unionen af denne grundlæggende rettighed pålægger artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU medlemsstaterne at tilvejebringe den nødvendige adgang til domstolsprøvelse for at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten (dom af 26.9.2013, Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, præmis 78).
- 56 Hvad nærmere bestemt angår spørgsmålet, om der foreligger en rettighed som sikret af EU-retten, som omhandlet i chartrets artikel 47, stk. 1, skal der henvises til, at beskyttelse mod offentlige myndigheders vilkårlige eller uforholdsmæssige indgreb i forhold af privat karakter, hvad enten der er tale om fysiske eller juridiske personer, ifølge fast retspraksis er et generelt EU-retligt princip. Denne beskyttelse kan påberåbes at en retsundergoven over for en bebyrdende retsakt (jf. i denne retning dom af 16.5.2017, Berlioz Investment Fund, C-682/15, EU:C:2017:373, præmis 51 og 52).
- 57 Det skal i øvrigt bemærkes, at retten til effektive retsmidler også bekræftes af selve direktiv 2004/39, hvis artikel 52, stk. 1, første punktum, bestemmer, at »[m]edlemsstaterne sikrer, at enhver afgørelse, der træffes i henhold til love eller administrative bestemmelser, der er vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, er begrundet og kan prøves ved domstolene«.
- 58 Det skal ligeledes bemærkes, at de omhandlede afgørelser fra CSSF i tvisten i hovedsagen har været genstand for en domstolsprøvelse med henblik på efterprøvelse af deres lovlighed.
- 59 Hvad for det andet angår retten til en retfærdig rettergang, der er sikret ved chartrets artikel 47, stk. 2, skal det bemærkes, at overholdelsen af retten til forsvar udgør et særligt aspekt af retten til en retfærdig rettergang (jf. i denne retning Menneskerettighedsdomstolens dom af 1.6.2010, Gäfgen v. Germany, ECLI:CE:ECHR:2010:0601JUD002297805, § 169, og dom af 6.11.2012, Otis m.fl., C-199/11, EU:C:2012:684, præmis 48). Overholdelsen af retten til forsvar er ligeledes fastslået i chartrets artikel 48, stk. 2.

- 60 Domstolen har fremhævet, at retten til forsvar skal overholdes i enhver procedure, der iværksættes over for en person, og som kan munde ud i en bebyrdende retsakt (jf. i denne retning dom af 13.2.1979, Hoffmann-La Roche mod Kommissionen, 85/76, EU:C:1979:36, præmis 9, af 2.10.2003, ARBED mod Kommissionen, C-176/99 P, EU:C:2003:524, præmis 19, og af 26.9.2013, Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, præmis 83).
- 61 Retten til aktindsigt er for sit vedkommende den logiske følge af den effektive udøvelse af retten til forsvar (jf. i denne retning dom af 15.10.2002, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mod Kommissionen, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P – C-252/99 P og C-254/99 P, EU:C:2002:582, præmis 316, og af 1.7.2010, Knauf Gips mod Kommissionen, C-407/08 P, EU:C:2010:389, præmis 22).
- 62 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at de grundlæggende rettigheder ikke skal betragtes som absolutte rettigheder, men kan underlægges begrænsninger, forudsat at disse faktisk er nødvendige for at tilgodese de almene hensyn, som den omhandlede foranstaltning forfølger, og forudsat at begrænsningerne ikke, når henses til deres formål, indebærer et uforholdsmæssigt og uantageligt indgreb over for det centrale indhold af de således beskyttede rettigheder (dom af 18.3.2010, Alassini m.fl., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, præmis 63, og af 26.9.2013, Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, præmis 84).
- 63 Sådanne begrænsninger kan bl.a. have til formål at beskytte kravene om fortrolighed og tavshedspligt, som adgangen til visse oplysninger og visse dokumenter vil kunne tilsidesætte (jf. i denne retning dom af 9.11.2017, Ispas, C-298/16, EU:C:2017:843, præmis 36).
- 64 I denne henseende skal det særligt for så vidt angår den tavshedspligt, der påhviler de kompetente myndigheder i henhold til artikel 54, stk. 1, i direktiv 2004/39, således som det blev anført i nærværende doms præmis 38, bemærkes, at denne forpligtelse tilsigter at beskytte ikke kun de direkte berørte selskabers særlige interesser, men også den generelle interesse, der er knyttet til den normale funktionsmåde af Unionens markeder for finansielle instrumenter.
- 65 I denne henseende har Domstolen udtalt, at det generelle forbud mod at videregive fortrolige oplysninger, der er fastsat i artikel 54, stk. 1, i direktiv 2004/39, omfatter oplysninger, som de kompetente myndigheder er i besiddelse af, der for det første ikke er af offentlig karakter, og hvis videregivelse for det andet risikerer at skade interesserne for den fysiske eller juridiske person, der har leveret oplysningerne, eller for tredjemand, eller den korrekte funktion af den ordning om tilsyn med investeringsselskabers virksomhed, som EU-lovgiver har indført ved vedtagelsen af direktiv 2004/39 (dom af 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, præmis 35).
- 66 Hvad særligt angår retten til aktindsigt følger det i øvrigt af fast retspraksis, at denne indebærer, at en person, der er genstand for en bebyrdende retsakt, har mulighed for at undersøge samtlige dokumenter blandt de forberedende sagsakter, der kan være relevante for hans forsvar. Disse omfatter såvel belastende som diskulperende dokumenter, bortset fra andre personers forretningshemmeligheder, interne dokumenter fra den myndighed, der har vedtaget retsakten og andre fortrolige oplysninger (jf. i denne retning dom af 7.1.2004, Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P og C-219/00 P, EU:C:2004:6, præmis 68, og af 25.10.2011, Solvay mod Kommissionen, C-110/10 P, EU:C:2011:687, præmis 49).
- 67 Hvad angår de dokumenter, der skal være omfattet af de forberedende sagsakter, skal det bemærkes, at det ligeledes fremgår af Domstolens praksis, at selv om det ikke alene tilkommer den myndighed, der meddeler klagepunkterne og træffer afgørelsen, hvorved der pålægges en bøde, at bestemme, hvilke dokumenter der kan være nyttige for den berørte persons forsvar, kan denne dog udelukke omstændigheder fra den administrative procedure, der ikke har nogen forbindelse med de faktiske og retlige påstande, der fremgår af meddelelsen af klagepunkter, og som følgerig er uden relevans for

undersøgelsen (jf. i denne retning dom af 7.1.2004, Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P og C-219/00 P, EU:C:2004:6, præmis 126 og den deri nævnte retspraksis).

- 68 Det følger af ovenstående betragtninger, at retten til udbredelse af relevante dokumenter til forsvaret ikke er ubegrænset og absolut. Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 90 i forslaget til afgørelse, skal beskyttelsen af fortroligheden af oplysninger, der er omfattet af pligten til tavshedspligt, der påhviler de kompetente myndigheder i overensstemmelse med artikel 54, stk. 1, i direktiv 2004/39, tværtimod sikres og gennemføres på en sådan måde, at den kan forliges med overholdelsen af retten til forsvar.
- 69 I tilfælde af en konflikt mellem på den ene side interessen hos den person, der er genstand for en bebyrdende retsakt, i at råde over oplysninger, der er nødvendige for at være i stand til at udøve sin ret til forsvar fuldt ud, og på den anden side de interesser, der er knyttet til opretholdelsen af fortroligheden af oplysninger, der er omfattet af tavshedspligten, påhviler det således de kompetente myndigheder eller retter under hensyntagen til omstændighederne i hvert tilfælde, at finde frem til en balance mellem disse modstridende interesser (jf. i denne retning dom af 14.2.2008, Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, præmis 51 og 52 og den deri nævnte retspraksis).
- 70 Når en kompetent myndighed påberåber sig den tavshedspligt, der er fastsat i artikel 54, stk. 1, i direktiv 2004/39, for at give afslag på at fremsende oplysninger, som den har i sin besiddelse, der ikke fremgår af sagsakterne vedrørende den person, der er genstand for en bebyrdende retsakt, tilkommer det under omstændigheder som de i hovedsagen omhandlede følgelig den kompetente nationale ret at efterprøve, om disse oplysninger har en objektiv forbindelse til de klagepunkter, der foreholdes denne, og i bekræftende fald at foretage en afvejning af de interesser, der er nævnt i ovenstående præmis i nærværende dom, inden den træffer afgørelse om, hvorvidt hver af de ønskede oplysninger skal fremsendes.
- 71 På baggrund af samtlige ovenstående betragtninger skal de forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 54 i direktiv 2004/39 skal fortolkes således:
- Ordene »tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen«, der fremgår af denne artikels stk. 1 og 3, omfatter ikke den situation, hvor de kompetente myndigheder vedtager en foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, der består i at forbyde en person hos et tilsynsbelagt selskab at udøve et hverv som medlem af ledelsen eller ethvert andet hverv, hvis udførelse er underlagt opnåelsen af en tilladelse, med pålæg om at træde tilbage fra alle sådanne hverv snarest muligt med den begrundelse, at denne person ikke længere opfylder betingelserne for at være i besiddelse af det gode faglige omdømme, der er fastsat i dette direktivs artikel 9, som er en del af de foranstaltninger, som de kompetente myndigheder skal træffe ved udøvelsen af de kompetencer, som de har i medfør af bestemmelserne i det nævnte direktivs afsnit II. Nævnte bestemmelse, der fastsætter, at tavshedspligt undtagelsesvis kan fraviges i sådanne situationer, omfatter nemlig udveksling eller brug af fortrolige oplysninger med henblik på retsforfølgning og sanktioner udført eller pålagt i overensstemmelse med den nationale straffelovgivning.
 - Den tavshedspligt, der er fastsat i artikel 54, stk. 1, sammenholdt med chartrets artikel 47 og 48, skal sikres og gennemføres på en måde, hvormed den kan forliges med overholdelsen af retten til forsvar. Når en kompetent myndighed påberåber sig tavshedspligt for at give afslag på at fremsende oplysninger, som den har i sin besiddelse, der ikke fremgår af sagsakterne vedrørende den person, der er genstand for en bebyrdende retsakt, tilkommer det således den kompetente nationale ret at efterprøve, om disse oplysninger har en objektiv forbindelse til de klagepunkter, der foreholdes denne, og i bekræftende fald at foretage en afvejning af interessen for den pågældende person i at råde over de oplysninger, der er nødvendige for at være i stand til at udøve retten til forsvar fuldt

ud, og de interesser, der er knyttet til opretholdelsen af fortroligheden af de oplysninger, der er omfattet af tavshedspligten, inden den træffer afgørelse om, hvorvidt hver af de ønskede oplysninger skal fremsendes.

Sagsomkostninger

- 72 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Femte Afdeling) for ret:

Artikel 54 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF, og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF skal fortolkes således

- **Ordene »tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen«, der fremgår af denne artikels stk. 1 og 3, omfatter ikke den situation, hvor de kompetente myndigheder, som medlemsstaterne har udpeget til at opfylde de funktioner, der er fastsat i dette direktiv, vedtager en foranstaltning som den i hovedsagen omhandlede, der består i at forbyde en person hos et tilsynsbelagt selskab at udøve et hverv som medlem af ledelsen eller ethvert andet hverv, hvis udførelse er underlagt opnåelsen af en tilladelse, med pålæg om at træde tilbage fra alle sådanne hverv snarest muligt med den begrundelse, at denne person ikke længere opfylder betingelserne for at være i besiddelse af det gode faglige omdømme, der er fastsat i de nævnte direktivs artikel 9, som er en del af de foranstaltninger, som de kompetente myndigheder skal træffe ved udøvelsen af de kompetencer, som de har i medfør af bestemmelserne i samme direktivs afsnit II. Nævnte bestemmelse, der fastsætter, at tavshedspligt undtagelsesvis kan fraviges i sådanne situationer, omfatter nemlig udveksling eller brug af fortrolige oplysninger med henblik på retsforfølgning og sanktioner udført eller pålagt i overensstemmelse med den nationale straffelovgivning.**
- **Den tavshedspligt, der er fastsat i artikel 54, stk. 1, sammenholdt med artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal sikres og gennemføres på en måde, hvormed den kan forliges med overholdelsen af retten til forsvar. Når en kompetent myndighed påberåber sig tavshedspligt for at give afslag på at fremsende oplysninger, som den har i sin besiddelse, der ikke fremgår af sagsakterne vedrørende den person, der er genstand for en bebyrdende retsakt, tilkommer det således den kompetente nationale ret at efterprøve, om disse oplysninger har en objektiv forbindelse til de klagepunkter, der foreholdes denne, og i bekræftende fald at foretage en afvejning af interessen for den pågældende person i at råde over de oplysninger, der er nødvendige for at være i stand til at udøve retten til forsvar fuldt ud, og de interesser, der er knyttet til opretholdelsen af fortroligheden af de oplysninger, der er omfattet af tavshedspligten, inden den træffer afgørelse om, hvorvidt hver af de ønskede oplysninger skal fremsendes.**

Underskrifter